

[Edel Saunte.]

hovedet ud? Den højtærede justitsminister sagde i landstinget, at vi ikke længere skulle regne med sukkersyge, men det skal vi vel, hvis sukkersygen er så grov, at barnet bliver blindt deraf. Det er for mig en af grundene til, at jeg føler mig meget usikker overfor lovforslaget. Jeg kan ikke rigtigt se, hvordan der overhovedet kan foretages en afgrænsning her. Med hensyn til åndssvaghed vil jeg også gerne vide, om det er meningen, at alle former for åndssvaghed skal ind under bestemmelsen, selv den letteste form for åndssvaghed? Netop lettere legemssvage og åndssvage børn har uhyre trang til kontakt med nogen udenfor anstalten, og det betyder for dem en meget betydelig sjælelig belastning, om denne kontakt helt afbrydes.

Jeg har en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, som sagde noget om, at forholdet mellem adoptivforældre og børn aldrig kan blive som et normalt forhold, når der er en væsentlig sansedefekt hos barnet. Hvorfor egentlig ikke det? Man ser, at adoptivforældre og naturlige forældre, hvis barnet har en alvorlig sansedefekt, f. eks. blindhed, mange gange knyttes meget nærmere til barnet end til normale børn. Kommer disse børn på grund af blindhed på anstalt, er det ærede medlem så overbevist om, at forholdet aldrig kan blive normalt? Opholdet på anstalten bliver jo kun foreløbigt. Barnet kommer hjem engang igen, når det er oplært på blindehjemmet. Når anstaltsbehandlingen er sluttet, bliver måske tilknytningen bedre end nogensinde.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat fra forskellig side i anledning af lovforslaget. Det kan være opmuntrende i tider som disse at se, at et forslag af denne art vækker en så stor interesse og diskussion, man kan sige på tværs af alle partier.

Problemstillingen med hensyn til lovforslaget er efter den drøftelse, der har fundet sted i det andet høje ting og i pressen og sluttelig her i dag, i og for sig ganske klar, og forsåvidt kunne jeg indskrænke mig til at henvise til behandlingen i det udvalg, som jeg må forvente bliver nedsat, men jeg vil dog forsøge at komme ind på i hvert fald nogle af de betragtninger, som er anstillet i dag.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Busch-Jensen for hans bemærkninger. Jeg tror næsten, jeg kan sige, at de i hvert fald i realiteten i et og alt var overensstemmende med de betragtninger, jeg har gjort gældende under hele diskussionen om

lovforslaget. Jeg er ganske enig i, at udgangspunktet vedrørende drøftelsen af, hvad retslægerådet mener, må være retslægerådets skrivelse af 1948, den skrivelse, hvori retslægerådet ubetinget gik ind på det i hvert fald videregående lovforslag, som dengang var under udarbejdelse.

Når retslægerådet overhovedet blev hørt igen, skyldtes det, at det forslag, som dengang forelå, ved behandlingen i det andet høje ting var blevet ændret fra den oprindelige form til at omfatte et begreb, der kaldtes „ondartet sygdom“, en betegnelse, der var taget fra den norske tekst. Det var et begreb, der såvidt jeg erindrer var blevet foreslået af ordføreren for det radikale parti. For mit vedkommende fandt jeg for det første, at udtrykket „ondartet sygdom“ ikke lød særlig godt, for det andet, at det kunne være tvivlsomt, om betydningen af ordet „ondartet“ var den samme her som i den norske lov. Under hensyn dertil sendte jeg under sagens behandling i landstinget en skrivelse til retslægerådet for at få at vide, hvilke sygdomsarter retslægerådet indbefattede under de benyttede betegnelser. Derfor vil man også kunne se, at retslægerådets seneste udtalelse, skrivelser af 28. februar 1951, refererer sig til dette. Den indleder med — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„I skrivelse af 21. november 1950... har justitsministeriet udbedt sig en udtalelse fra retslægerådet om, hvilke mangler eller sygdomme der efter et i skrivelsen nærmere formuleret forslag til ændring af adoptionsloven vil kunne berettigede til ophævelse af et adoptionsforhold.“

Meningen med den videregående uddybning i retslægerådets skrivelse af 1951 er derfor ikke at ændre standpunktet fra 1948, men kun at give eksempler, at uddybedets standpunkt fra 1948. Dertil er så kommet — det skal indrømmes —, at man ved drøftelsen af sagen er gået endnu mere i dybden, end man har været tidligere, og har fundet flere betæneligheder frem. Men jeg er enig med det ærede medlem hr. Busch-Jensen i, at udgangspunktet, at retslægerådet har villet anbefale en lovgivning på dette område, kan ikke være ændret. Hvis det var det, burde retslægerådet ganske anderledes have taget afstand fra sin skrivelse af 1948.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen var som flere andre ordførere ikke enig i forslagens bestemmelse om, at legemlig mangel skulle kunne bevirke ophævelse af en adoption. Det ærede medlem henviste